Enderrock | Nil Ortiz | Actualitzat el 12/05/2022 a les 18:00

Paunezz: «L'escena musical catalana és poc 'gay-friendly'»

Conversem amb el músic igualadí sobre el nou treball 'EP#2'

Paunezz | Harry Escott

Després de passar pel concurs Sona9 2020, Carles Pauné va fer l'any passat un pas endavant amb el seu projecte musical com a **Paunezz** debutant amb l'*EP#1* (Microscopi, 2021). Ara, n'arriba la segona part, *EP#2* (autoeditat, 2022), en què l'igualadí obre les finestres perquè entrin el bon temps i dies millors, però també per mostrar amb valentia els seus sentiments i deixar fluir un corrent de melodies doloroses però curatives. Parlem amb el músic per conèixer més detalls d'aquest nou treball que avui publica.

'EP#1' recollia el teu confinament en 5 cançons. Què has volgut transmetre amb l''EP#2'?
Em plantejo un EP com un recull de cançons que, en posar-les juntes, pots descobrir que tracten d'alguna cosa en concret. En aquest nou treball parlo de coses més quotidianes, és més optimista; ja no és allò d'estar tancat a casa -tot i que em sentia bastant bé al confinament-. Si l'anterior era l'hivern, aquest és la primavera; un cant a l'esperança.

Quina evolució musical hi ha respecte a l'anterior treball?
Hi ha una voluntat de fer-lo menys apagat. Continuo pensant que les cançons tristes són les que transmeten més, però no tot el que escoltem té una base lenta. L'essència és la mateixa -que les cançons puguin funcionar amb guitarra i veu-, però pel que fa a la producció el Jan Aigua ha fet un pas endavant: ha agafat les sonoritats del primer EP i les ha portat a un lloc una mica més

animat i amb més ritme, més dinàmic i menys pla.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=QJHbt1Y3vuY

A "Com vols" parles de 'sortir de l'armari'.

Aquesta cançó explica una història que és compartida amb el director del videoclip. El vídeo està ambientat en la segona meitat de la dècada dels 2000, perquè li volíem donar aquest aspecte *retro* d'esperança: ens situem en un passat on poder fabular un futur diferent. I ara estem vivint aquest futur, i la realitat és que el que passa en el clip segueix passant en moltes famílies.

Creus que es tracten poc aquestes qüestions en el món de la música?

L'escena musical catalana és poc gay-friendly o amb poca visibilitat gai, almenys. Hem crescut amb referents masculins molt marcats i molt heterocentrisme. El 2022, seguim amb grups de 10 o 12 homes *heteros* sobre l'escenari, i no hi ha molts referents dissidents. És una cosa que ja és hora que anem superant. Quan ets jove i d'un poble com pot ser Igualada, i els teus referents són aquests grups, penses que només hi poden haver coses així. Crec que a la música catalana li falta espavilar una mica, i això no vol dir que aquests grups es posin a fer videoclips amb lesbianes -que tot ajuda-, sinó que els programadors apostin per persones *queer*, que també hi hagi un canvi educacional, etc.

Creus que hi ha un canvi en la manera d'entendre l'amor en les noves generacions?

Vull pensar que sí. En el moment en què la parella ja no és una espècie de pacte familiar, quan la situació és tan precària que la parella ja no suposa cap benefici per una imposició de la família, pots escollir des de la llibertat. Penso que cada cop veiem més parelles i maneres diferents d'entendre l'amor, que no és una cosa obstinada, sinó que és una cosa que passa, i podem tenir una parella o més d'una. Hem volgut reivindicar aquestes qüestions perquè en el moment en què et planteges la sexualitat també et planteges el teu model relacional.

Paunezz Foto: Harry Escott

'Les cançons que abans curaven són fantasmes del passat' cantes a "Amor covard". Aquest canvi creus que també s'ha reflectit a les cançons que s'escolten ara?
Depèn, perquè el mercat és tan ampli... Hi ha una cosa que em genera una mica de conflicte i és el reggaeton: hi ha cançons que m'agraden molt pels ritmes i la producció, però que tenen unes lletres que no acabo d'entendre com es fan i s'haurien de revisar. Però crec que sí, les lletres evolucionen, com ho fa tot. Vull pensar que les coses canvien, encara que molt a poc a poc.

"Els dies bons" és el final optimista i lluminós d'aquest àlbum. Què narra la cançó?
Aquesta cançó la vaig compondre quan estava treballant a *Operación Triunfo* fa 2 anys, i crec que explica molt bé com em sento. Soc una persona a qui li costa molt treballar en una oficina, no ho tolero. En aquell moment estava fent això i notava que només treballava i no tenia temps per a altres coses de la vida. La vaig passar al Jan per fer l'*EP#1* i la va descartar perquè no li acabava d'encaixar. I durant el transcurs de creació de l'*EP#2*, la vam recuperar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=q1KIG9Vh1r8
Ets un dels representants del nou 'pop de butxaca'. Com en valores l'evolució?
Penso que estem fent una cosa bonica. Tot va ser arran del reportatge que va fer Enderrock fa just un any en una llibreria del Poble-sec. Va ser molt bonic trobar gent amb les mateixes inquietuds: persones que intentàvem superar la fase inicial de cantautor i passar a un projecte amb cara i ulls, i entre tots ens anem ajudant. Penso que el millor és que som persones amb consciència de voler canviar les coses, persones que alternen feina amb la música, amb ganes de crear i autoproduir-se -no només cançons sinó també els vídeos, les fotos, l'art...-. Hem anat trobant espais per conèixer-nos i anar fent coses. Som d'una mateixa generació i és guai que ens posin al mateix sac, encara que en l'àmbit estilístic no siguem ben bé iguals.

El projecte de Paunezz va néixer fa 2 anys. Què va representar per a tu la participació en el concurs Sona9 2020?
El Sona9 va ser el que em va activar. Jo tocava i cantava a **JoKB**, i hi escrivia algunes cançons, però no cantava en solitari. Durant el confinament em vaig anar gravant i passant-ho als amics. El Jan me'n feia la producció, però tot era una mica d'estar per casa. Llavors, el meu company de pis em va dir que em presentés al Sona9 quan faltaven dues setmanes per tancar les inscripcions. Vam córrer a preparar una maqueta i la meva sorpresa és que vam entrar. De sobte, el projecte se'l creia algú altre, un jurat. Va ser molt motivacional. Tinc molt bon record d'aquell estiu de pandèmia preparant-ho.